

AKTUÁLNÍ DĚNÍ

EU-week-end

První prázdninový víkend se v Kroměříži nesl ve znamení zasedání Rady Evropské unie. Tedy ne té skutečné, ale modelové. Ve dnech 1. až 3. července se zde sešlo 27 studentů z celé ČR, aby reprezentovali 27 členských států Evropské unie a na zasedání diskutovali o otázkách vízové a azylové politiky. EU-week-end byl pořádán obecně prospěšnou společností EUTIS za podpory europoslankyně Olgy Sehnalové.

27 účastníků, 27 zemí

Na tuto akci jsem byla vybrána jako zástupkyně Velké Británie a měla jsem tak možnost dozvědět se v rámci přednáškových bloků mnoho zajímavých informací o fungování Evropské unie a jejím vztahu k zemím západního Balkánu. Obzvlášť poutavé bylo samotné setkání s českou europoslankyní Olgou Sehnalovou, která ochotně zodpověděla všechny naše dotazy o každodenním životě poslance Evropského parlamentu.

Modelové zasedání rady EU

Celý víkend vyvrcholil modelovým zasedáním Rady EU, na kterém jsme mohli uplatnit všechny nově nabyté znalosti, vyzkoušet si své diplomatické a prezentační dovednosti a pokusit se dohodnout na

novém legislativním návrhu, což se po dlouhém vyjednávání podařilo.

Tento víkend pro mě znamenal spoustu nových zkušeností, vědomostí a také zážitků. Všechny akce pořádané společností EUTIS bych vřele doporučila každému, kdo se zajímá o činnost Evropské unie a má chuť vyzkoušet si práci evropských politiků.

Alžběta Studená, oktáva

FUTURRRRRRRRRRISMUS v bílém

V kalendáři se psalo 23. listopadu, a časomíra dosáhla dvanácti hodin. Byl zahájen již dvacátý salón. Jubilejní salón byl zaměřen na futurismus.

Futurismus odmítal všechno, co v literatuře doposud bylo, odmítal války a chtěl svět obrátit na ruby. Za hlavního představitele futurismu je považován F. T. Marinetti, který ovlivnil nejen literaturu, ale i žáky třetích ročníků se specializací DRV. „Mateřinky“ si připravily originálně ztvárněný Milostný dopis.

Studentky 3.AP přednášejí Milostný dopis

„Lyceáři“ si připravili úchvatné číslo o světě kybernetiky. Představovali to, co by se mohlo stát, kdyby roboti a elektroničtí sluhové dostali vlastní rozum a vzbouřili se proti lidem.

Futurismus sice ovlivnil mnohá umění, ale hudebnímu směru se vyhnul obloukem. Náš pěvecký sbor interpretoval dvě skladby, přičemž jedna byla originálním nápadem sbormistryně Mgr. Králové.

Nadšené ovace pak sklídila módní přehlídka absolventa naší školy, módního designéra Brice Mensaha, s názvem Simply White. Leckterá z přítomných dam jistě zatoužila mít některý z předváděných modýlků ve svém šatníku.

Simply White

Památkou na chvíli, kdy jsme opustili lavice, abychom se nechali pohltit dynamikou futuristického umění, nám byla výzdoba chodeb naší školy. Nalezli jsme na nich (nejen) futuristická díla našich „výtvarníků“.

I když se po čase výzdoba chodeb změnila, nemusíme být smutní. Příští rok se bude pořádat salón znovu. A už dnes se můžeme vsázet, čím bude ovlivněn tentokrát?

Hedvika Žádníková, 3.D

Školní časopis roku? Stříbro pro nás!

Na začátku letošního školního roku se k nám donesla informace, že Asociace středoškolských klubů ve spolupráci s Olomouckým krajem vyhlásily soutěž o nejlepší Školní časopis roku. Chvíli jsme o tom přemýšleli a pak jsme se rozhodli zúčastnit. Vyplnili jsme přihlášku, odeslali ji na požadovanou adresu a potom v návalu událostí a školních povinností jsme na soutěž trochu pozapomněli. Jakým překvapením pro nás bylo, když tři redaktori z našich řad, byli pozváni do prostějovského

Informačního centra pro mládež na seminář o tom, jak psát školní časopis.

Když jsme se 25. října 2011 dostavili na místo, Cyrilometodějské gymnázium v Prostějově, byli jsme potěšeni milým přístupem tamějších zaměstnanců i ostatních účastníků workshopu. Celá akce byla velice zajímavá a poučná. Skupinka pisálků, a mezi nimi i my, se s radostí zapojila do zajímavých úkolů, které si pro nás organizátoři připravili. Pracovalo se v promíchaných skupinkách, tak abychom se navzájem co nejlépe poznali a mohli si vyměňovat nápady a zkušenosti. Bylo to o to zajímavější, že se akce účastnily nejúspěšnější redakce středoškolských časopisů a také ty nejlepší ze „základek“. Věkový rozdíl se ale brzy setřel a všichni se vžili do svých novinářských úkolů.

Přátelská atmosféra na chvíli zhoustla, když došlo na vyhlášení vítězů soutěže. Příjemně nás překvapilo druhé místo a hlavně automatický postup do celostátního kola soutěže pořádaném Asociací středoškolských klubů ve spolupráci se Syndikátem novinářů a Deníkem v Brně 2. prosince 2012.

Spokojení redaktori školního časopisu Litero

Domů jsme se tedy vraceli nejen s pocitem blaha, že máme stříbro, ale i se spoustou nových informací a zážitků, s novými kontakty a přátelstvími, která se pro nás stala inspirací.

Druhého prosince jsme se pak vypravili do Brna plni očekávání. Ani ne tak toho, že bychom v celostátní konkurenci obhájili skvělé druhé místo, ale spíš pro novou porci inspirace pro příští čísla. A dostalo se nám ho měrou vrchovatou. Zúčastnili jsme se několika různých seminářů, např. o grafice, reklamě apod. Naši vedoucí učitelku Evu Fojtovou jsme vyslali na výzvědnou misi, tedy seminář pro učitele – vedoucí školních časopisů, aby tam zjistila, jak pracují jiné redakce. Vybaveni všemi nově získanými poznatky jsme se radostně rozjeli do svých domovů a vůbec nám nevadilo, že jsme to druhé místo neobhájili!

Hedvika Žádníková, 3.D

První místo pro náš sbor

Náš pěvecký sbor se zúčastnil soutěže, kterou pořádá ZMOK (Zastupitelstvo mládeže Olomouckého kraje). V bohaté konkurenci se mezi jinými objevil sbor Gymnázium Jakuba Škody.

Soutěž byla zahájena v pondělí 28. listopadu. V prvním kole jsme si odzpívali povinnou vánoční skladbu a druhou, naši libovolnou. Velice nás potěšilo, když porota vyhlásila, že postoupil právě náš sbor. Vraceli do svých domovů s odhodláním získat to nejlepší místo. I když se nám v sobotu ráno moc nechtělo z postele, myšlenka, že budeme bojovat o zlato, nás vytáhla z postele.

A pak to přišlo: čekání na pořadatele, naprosto strašné počasí, rozezpívání... Hlavně ohřát! Na řadu jsme šli jako třetí. Odzpívali jsme si své tři písně, poslechli si i ostatní soutěžící a čekali na verdikt. Po krátké pauze jsme byli svoláni do sálu, kde tentokrát už ležely medaile, diplomy a krásný pohár pro vítěze.

Porota krátce okomentovala výkony všech vystupujících skupin. Když přišlo na řadu na udílení cen a bylo vyhlášeno druhé místo, bylo vše jasné. Náš pěvecký sbor získal první místo! A s ním tak i nádherný pohár.

Naším sboristkám bychom chtěli poblahopřát k zaslouženému úspěchu. Co dodat na závěr? Jen tak dál, děvčata!

Žádníková Hedvika, 3.D

Oslavily jsme Den Země

Keramikovo-výtvarná soutěž pro kolektivy dětí mateřských, základních a středních škol s názvem „*PODOBY ČLOVĚKA*“ se uskutečnila ve školním roce 2010/2011 v Domě dětí a mládeže Zábřehu na Moravě. Studentky druhého ročníku Střední pedagogické školy z Přerova získaly v kategorii středních škol třetí místo a dvě čestná uznání. Položili jsme jim několik otázek...

Práce probíhala v pracovních skupinách a byla časově limitovaná

Můžete nám říct, jak jste se o soutěži dověděly?

Helena: „O soutěži nám řekly dvě spolužačky, které bydlí v Zábřehu na Moravě. Musely jsme požádat vedení školy o souhlas a přesvědčit třídního, aby jel s námi.“

A to bylo těžké?

Helena: „Ani moc ne. Horší bylo všechno připravit a stihnout.“

Řeknete nám něco víc o podmínkách soutěže?

Lenka: „Zadání soutěže nás lákalo. Měly jsme za 90 minut vytvořit z hlíny podobiznu člověka. Práce byla skupinová, tak každý dělal část, ale i tak bylo málo času. Nás bylo ve skupině šest a ostatní pracovali i po osmi. Každý udělal něco...“

Takže pracovalo několik skupin najednou?

Odeta: „Ano. Jen z naší školy byly tři skupiny a každá vytvořila jednu plastiku. Kolik základních a středních škol tam bylo celkem, to nevím. Každá pracovní skupina byla v keramické dílně v jinou dobu. V krátkém časovém limitu jsme vytvořily Beethovena, Afričana a Afričanku.“

Docela různorodý a pestrý výběr...

Karolína: „To ano. Však lidé jsou různí. Po soutěži jsme na fotkách viděly i ostatní práce: byli na nich Indiáni a jejich náčelníci, japonská gejša, také tam bylo Mimčo, Zrzka, dlouhovlasá Katka, Veverčí žena a další plastiky.“

Plastika s podobiznou Beethovena získala v třetí kategorii 126 hlasů.

Proč jste si vybraly právě Beethovena?

Lenka: „My jsme si nevybraly jen Beethovena, ale Beethoven pak získal nejvíc hlasů. Víme, že Beethoven byl bouřlivák, vypadal velmi impozantně a psal krásnou hudbu. Že napsal Měsíční svit a také Devátou symfonii, ve které sbor zpívá o sbratření národů. Tak to nám připadlo docela vhodné téma pro oslavu Dne Země...“

Jste spokojeni s hodnocením vašich prací?

Markéta: „Určitě, i když jsme nebyly první. Přišly jsme se pobavit, zasoutěžit si a oslavily jsme Den Země. Naše tři práce viděly stovky lidí a vážíme si každého hlasu, který jsme dostaly. Víc hlasů než my dostala jen Vyhučina, Gejša a v druhé kategorii ještě Katka. Je to náš úspěch.“

A zúčastníte se soutěže také příští rok?

Nikola: „To ne, máme před sebou návštěvu Olomouce, exkurzi do Prahy, turistický kurz a řadu dalších akcí. Možností je hodně, času málo, ale tuto výtvarnou soutěž všem doporučujeme.“

Přetištěno ze Zpravodaje Olomouckého kraje.

PhDr. Jiří Zapletal

Trocha Vánoc do srdcí

Jak již každý rok i letos náš školní sbor uspořádal vánoční koncert. Krásné hlasy našich sboristek jsme se mohli poslechnout 19. prosince v hlavním přerovském chrámu.

Jak jinak si zpříjemnit předvánoční čas, než se nechat unášet písněmi, které k Vánocům patří stejně neodmyslitelně jako bramborový salát? Pěvecký sbor se nechal inspirovat vánoční atmosférou a pustil se do příprav. Zabrало to mnoho času, avšak výsledek byl krásný. Volba padla na melodie renesanční i moderní. K některým písním však bylo třeba i silných mužských hlasů, a protože v naší škole je nedostatek mužů-zpěváků, museli jsme si je „vypůjčit“ i z jiných sborů.

Program vánočního koncertu se nakonec vydařil. Naše srdce rozehrálo vystoupení studentek se specializace hubení výchovy, které nám přednesly Ravelu. Nemenší úspěch sklídily obligátní koledy. Potlesk byl vždy zasloužený, avšak asi největší aplaus vyvolala píseň, Pie Jesu, kterou složil na počest svého otce britský skladatel Andrew Lloyd Webber. Spokojení posluchači se vyjádřili: „Bylo to, jako by to zpívali andělé.“

Přestože se koncertu účastnil velký počet nepřilíš zkušených žaček prvních ročníků, byl večer vydařený. Naším zpěvačkám je třeba poděkovat za krásný předvánoční zážitek a popřát i nadále mnoho zdarů.

Hedvika Žádníková, 3.D

Celý život v jednom večeru

Na středních školách a gymnáziích je každoročním zvykem pořádat maturitní plesy. Když minulý školní rok získali žáci letošní oktávy datum svého

„velkého dne“, začali s přípravami. Vymyslet co nejlepší a neoriginálnější vystoupení, dovést ho k dokonalosti a nezapomenout při tom na ostatní věci, např. kapelu či bohatou tombolu. Čas však utíká jako voda, a tak se 6. ledna 2012 předvedla jedna z maturitních tříd Gymnázia Jana Blahoslava a Střední pedagogické školy v Městském domě města Přerova.

Stužkovací ples byl zahájen ve 20:00 proslovem paní ředitelky Mgr. Romany Studýnkové, po kterém třída oktáva vběhla na taneční parket, aby ukázala svůj originální výtvar. Studenti se nechali inspirovat koloběhem života. Jejich výstup byl okořeněn sestříhanými scénami filmů Obecná škola, Sestra v akci a Černá labuť. Při samotném stužkování studentů se promítaly fotografie studentů z dětství a pouštěly jejich oblíbené písně.

Slavnostní večer obohatilo vystoupení violoncellové kapely Arrhythmia a tanečního vystoupení nejen břišních tanečnic. Před půlnocí byla tažena tombola a dál se večer ubíral k druhé části, kterou ozvučila kapela Ginger. Libé tóny živé hudby sváděly ktanci nejen absolventy ale i profesory a hosty.

Podle ovací, které zněly sálem, se líbilo nejen vystoupení, ale i doprovodný program. Nyní absolventy čeká obtížná maturitní zkouška, kterou zajistí všichni zvládnou s přehledem.

Hedvika Žádníková, 3.D

Pařížanky ze 4.C

Jednoho dne nás školním rozhlasem žačky třídy 4.C všechny srdečně zvaly na svůj maturitní ples.

Tato třída si pro své vystoupení vybrala dosud neznámý sál ve čtyřhvězdičkovém hotelu Jana. Účastníci se tedy vydávali nového prostředí, které je nakonec příjemně překvapilo rozlehlostí. I přes menší zpoždění organizátoři všechno zvládli na výbornou.

Hosté si s nadšením vychutnávali originálně zpracované taneční vystoupení, které poté prostřídalo stužkování jednotlivých dívek. Neotřelým nápadem bylo nastupovat na stužkování v černých kápích, s hořící svíčkou v ruce, za doprovodu písně Ameno od Ery. Nejednomu pozorovateli to zajisté vzalo dech.

Po slavnostním přípitku a objímání v slzách nastal čas pro tanec paní třídní profesorky Mgr. Haluzové s jejím manželem. Poté už patřil taneční parket nejen maturantkám, ale i návštěvníkům.

Netradiční bylo i rozdělení plesových místností. Ve velkém sálu panovala ta pravá plesová nálada. V malém sálu pak hrály diskopísně a u baru se mohli návštěvníci řádně napít a zakouřit si (samozřejmě kromě našich studentů).

Ples si všichni užili a nám nezbyvá nic jiného, než popřát maturantkám třídy 4.C úspěšné zdolání maturity.

Hedvika

Žádníková,

3.D

PROJEKT COMENIUS

COMENIUS

V tomto školním roce se naše škola zapojila do projektu Comenius, v jehož rámci mohou studenti vycestovat do zahraničí a poznat školy z partnerských zemí.

V listopadu naše delegace navštívila polský Tarnobrzeg, v únoru španělské Logroño a v polovině dubna jsme konečně zahraniční studenty měli možnost přivítat i na naší škole.

POLSKO

Comenius den po dni

Pondělí 7. listopadu

Ráno jsme šli do školy, jenom škoda, že pro nás organizátoři nepřipravili její prohlídku. Místo toho nás čekal kulturní program - nejprve zpíval školní sbor typické polské lidové písně. Po nich nastoupila neuvěřitelná tanečnice – Paula a byl to zážitek na celý život, to byste ale museli vidět. Slovy to popsat nejde a ani byste mi to neuvěřili! Chyběla jí snad jen tyč a podvazky. Ale to stále ještě nebylo všechno! Po Paule nastoupila sólová zpěvačka Eva! Nejenom že zpívala, ale dokonce i tancovala, podobným způsobem jako Paula. Při vystoupení každý tleskal, ale nejsem si jist, zda to bylo tím, jak zpívala a tančila, anebo tím, že už byla ze scény pryč. Vystoupení „dršňáků“ s kytarami ovšem znělo velmi dobře. Poté jsme se přesunuli do tělocvičny, kde na nás čekal pár tančící společenské tance.

Dalším bodem programu byl připravený výtvarný workshop: masky ze sádry, které jsme mohli libovolně malovat, zdobit, rozbít a začít znova. To byl vtip, začít jste mohli znovu, ale nikdo nic nerozbíjel, byla by toho škoda. Na stolech už byly nějaké masky hotové a jednu z nich jsme vybírali rodičům.

PREZENTACE! Ano, nejdůležitější okamžik celého týdne. My jsme šli na řadu jako poslední, a jak se říká „To nejlepší nakonec“. Ukázalo se, že práce, kterou jsme si dali, se vyplatila. Presentace šla jako

po másle, vše proběhlo v pořádku, všichni nás chválili. Učitelé z jiných zemí byli nadšení.

Plán na večer? Bowling! Rezervované tři dráhy, ale i přesto bylo na každé dráze osm hráčů. To bylo zajímavé, doházeli jeden, cpal se druhý a čtvrtý předbíhal třetího, protože neuměl číst. Bowling jsme si užili, seznamování nemohlo probíhat lépe než za zvuku padajících kuželek a srážených koulí. A aby toho nebylo málo, po bowlingu se šlo ještě do pizzerie.

A tak jsme prožili první celý den v Tarnobrzegu!

Jakub Čech, 3D

Úterý 8. listopadu

Úterní den s datem 8.11. 2011 se nesl v duchu velkého cestování. Ráno jsme spolu s našimi „spolužáky“ z cizích i hostitelské země vydali autobusem do dalekého Krakova. Po vyčerpávající téměř tří hodinové cestě jsme konečně dorazili do „dračího města“.

Na místě příjezdu už na nás čekala usměvavá a přívětivá průvodkyně, která nás nadšeně doprovázela celý den. Za jejího poutavého výkladu o historii nejroznějších krakovských míst jsme mohli obdivovat například Krakovský hrad, hlavní tržní náměstí s gotickým kostelem Panny Marie nebo Krakovskou univerzitu.

V odpoledních hodinách se s námi průvodkyně rozloučila před oním kostelem Panny Marie a my jsme s učitelkami pokračovali k další turistické atrakci, Krakovské galerii.

Zde jsme si všichni, jako správní cestovatelé, nakoupili suvenýry, někteří dokonce i vánoční dárky, a v podvečerních hodinách jsme se odebrali zpět k autobusu, v jehož sedadlech nás čekala zpáteční úmorná tříhodinová cesta.

Po návratu do klidného města Tarnobrzegu si nás – cizince – přebraly hostitelské rodiny do své péče a my jsme poté spokojeni ulehli do vyhřátých polských postelí, plni očekávání dalšího dne.

Adam Podaný, 3.C

Krakovské historické centrum

Středa 9. listopadu

Je středa, to znamená, že se projekt přehoupl přes půlku a zbývá nám v Polsku už jen jeden celý den...

Když ráno vstávám, tak úplně netuším, co mám po včerejšku čekat. Krakow se asi překonat nedá. Vycházíme ven, ještě rozespálý dostávám facku na probuzení, tak takovouhle zimu jsem na podzim snad ještě nezažil, ještě že cestujeme autobusem. Dnes máme na programu prohlídku města Sandomierz. Naneštěstí, ano naneštěstí, je to město docela blízko, necelých dvacet minut jízdy, a tak jsme znovu násilně vyhnáni do kruté zimy.

Jsme dovedeni na malé náměstíčko, kde se setkáváme s naším průvodcem. Pán začíná ihned mluvit a provádět nás po jistě zajímavých památkách. Ovšem mnohem zajímavější byli polští holubi, kteří učarovali všem Polákům i Italům. Je to vážně příjemné, jen si tak stát v ruce bulku a na ní snad na sto holubů. Dost agresivních holubů. Možná proto, možná kvůli strašlivé zimě, jsme zamířili do podzemních tunelů města. Ke konci prohlídky města jsme se zastavili v katedrále a okusili tak, proč se o Polsku říká, že je to země křesťanů.

V době oběda jsme opět nasedli do vytopeného autobusu a celí promrzlí, ale šťastní z nových poznatků, jsme vyrazili vstříc obědu. A že to byl oběd. Po hlavním chodu už i španělské učitelky odsouvaly své židle od stolu. Tak vydatná je polská kuchyně.

Navečer, už bez doprovodu profesorů, jsme se vydali do pizzerie. Další jídlo, po kterém máte pocit, že jste pytel brambor. Ale zábava byla dobrá, až na očividně nemožné polské hudební stanice, které se rozhodly vysílat pouze a jedině hitovky typu Ke\$ha a Justin Bieber. I takové je Polsko.

Marek Torčík, 3A

Čtvrtek 10. listopadu

Ráno jsme se jako obvykle všichni sešli před školou, ale s tím rozdílem, že tentokrát až kolem desáté hodiny. Čekal nás oblíbený autobus, který nás měl dopravit na exkurzi do továrny na výrobu vánočních ozdob v Nowe Debe.

Prohlídka byla velmi zajímavá, dozvěděli jsme se, jak se baňka vyrábí od samého začátku, navštívili jsme i zdobící dílny a nakonec jsme si mohli nazdobit svou vlastní. Bylo nám řečeno, že kdo vytvoří nejhezčí baňku, vyhraje krabici libovolných baněk podle vlastního výběru. Všichni se moc snažili a nakonec nevyhrál nikdo jiný než naše paní učitelka. Potom všichni zahraniční studenti a učitelé (včetně nás) dostali vánoční baňky se jmény a hned vzápětí jsme si šli všichni ještě nějaké

vybrat a koupit. Nakonec většina z nás odjížděla s plnými taškami nejrůznějších vánočních ozdob.

Po nakupování nás čekal oběd ve tarnobrzežské školní jídelně, kterým byly typické polské pirožky. Upřímně, většina z nás jimi moc nadšená nebyla. Odpoledne jsme měli asi tři volné hodinky, které jsme měli strávit s hostitelskou rodinou. Maminka mé hostitelky nás společně vzala do cukrárny na klasický polský desert – jablečný koláč Charlotku se šlehačkou a zmrzlinou.

Kolem šesté hodiny večerní jsme ale museli být opět před školou, kde nás opět čekal autobus, který nás měl dovézt na zámek Baranów Sandomierski, kde jsme měli zažít večer s typickými polskými jídly a tradicemi. Naši polští hostitelé ale bohužel museli zůstat doma, takže jsme jeli „jen“ Češi, Italové, Španělé, samozřejmě společně se všemi učitelkami. Tradiční polská jídla byla výborná a navíc jsme se díky tomuto večeru všichni ještě více spřátelili. Společně jsme tančili, zpívali a moc dobře se bavili.

Po návratu z večere nás před školou čekali naši hostitelé. Nechtělo se nám loučit, ale bohužel naši italští a španělští přátelé odlétali zpátky domů brzy ráno a museli se vyspat. A tím začala ta nejsmutnější část celého týdne. V tomto duchu se už nesl zbytek společně stráveného večera v příjemné místní restauraci. Všichni plakali, slibovali si dopisování a to, že se určité zase brzo uvidí. Když jsme se kolem jedenácté vrátili domů, atmosféra byla ještě smutnější a v noci nikdo nemohl spát.

A na další den ráno? Nebylo jediné oko, z něhož by neukápla jediná slza. Všichni jsme se donekonečna objímali a chtěli zůstat. Pak ale přijel vlak a my museli odjet...

Veronika Stašková, septima

MAREK A PROJEKT COMENIUS

Součástí programu COMENIUS, jehož je naše škola členem, byla účast 4 našich studentů na výměnném pobytu v Polsku. Jedním z účastníků byl student 3. A na Gymnáziu Jana Blahoslava, Marek Torčík. A tak jsme mu položili několik otázek.

Marku, jak tě napadlo se do tohohle projektu zapojit?

Myslel jsem si, že je to dobrá zkušenost. A také příležitost, jak si zlepšit angličtinu a poznat nové lidi z jiných zemí.

Mohl bys nám říct, ve které městě jsi byl?

Setkání i místo našeho pobytu bylo ve městě Tarnobrzeg.

Co bylo náplní tohoto výměnného pobytu a jak dlouho trval?

Jeli jsme do Polska, abychom reprezentovali naše město, tedy Přerov. Setkání se účastnili zástupci ostatních států, tedy Polska, Španělska a Itálie. Pobýli jsme tam 6 dní, během kterých jsme se seznamovali s účastníky programu Comenius a poznávali polskou kulturu. Bydleli jsme u hostitelských rodin, většinou bydleli v panelácích.

Chodili jste do školy, ze které byli účastníci projektu?

Ano, byli jsme se tam párkrát podívat.

Jaký máš názor na studenty z jiných zemí? Pocítil jsi rozdíly mezi studenty z různých zemí? Která „země“ se ti zdála nejsympatičtější?

Myslím si, že jsou úplně stejní jako Češi a nějaké výrazné rozdíly jsem nepocítil. Nejsympatičtější zemí pro mě bylo Polsko. A to proto, že jsou nám ze všech účastněných zemí, nejbližší, takže mají i podobné chování. Já si myslím, že k nám byli velice zdvořilí i proto, že byli hostící zemí a chtěli ukázat své dobré povahy.

Nelituješ stráveného času a jestli bys do toho šel znova?

Absolutně toho nelituji a bez váhání bych do toho šel znovu.

Aneta Vaško, Anna Zábranská, 3.A

ŠPANĚLSKO

Cesta do Španěl

Naše cesta do Španělska začala v pondělí už v 5.00 hodin ráno, kdy jsme vyjeli mikrobusem z Přerova do Prahy na letiště. Po drobných potížích s vyřizováním letenek, následoval bezproblémový let. Když tedy nepočítáme dost silné turbulence, při kterých jsem si musela na uklidnění zpívat, takže jsem pobavila pasažéry okolo sebe.

Po dvou a půl hodinách letu jsme vystoupily na letišti v Madridu a uviděly, že je 14°C. Zajásaly jsme, protože z Prahy jsme odlétaly při teplotě - 12°C. Menší zklamání však přišlo po třech hodinách čekání na letišti a po čtyřech hodinách cesty autobusem do města Logroño, kde jsme měly strávit celý týden. Oproti Madridu tam bylo značně chladněji, teplota se pohybovala kolem 0°C. Na autobusové zastávce v Logroño nás už očekávaly hostující rodiny. Jejich přivítání bylo velmi vřelé. Místo podání rukou, jak je tomu u nás zvykem, nás všichni členové španělské rodiny líbali na obě líce.

Tak skončila naše cesta k velmi milým a přátelským španělským hostitelům.

Naše delegace v Logroňu

Čtvrtek

Stejně jako ostatní dny, čtvrteční ráno jsme začínaly vyučováním. Po jedné hodině jsme se přemístily do auly, kde jsme měly uvést naše prezentace. S postupem času jsme byly více a více nervózní, protože jsme chtěly, aby naše prezentace byly nejlepší. Myslím, že se nám to povedlo – publikum vypadalo, že se ho náš výstup zajímá.

Naše prezentace se týkala Tomáše Bati

Později jsme šly do staré tělocvičny, která vypadala jako středověké skriptorium. Naším úkolem bylo

přepsat část knihy středověkým písmem, stejným způsobem jako v dávných dobách. Po obědě jsme se se všemi sešli ve městě a šli nakupovat. Potom jsme se vrátili do školy, kde pro nás byla připravena International Dinner Party. Po večeru plném skvělého jídla a legrace jsme šly zpátky domů, abychom načerpaly síly na další den.

Pátek

Tento den byl o něco smutnější, nebo spíše klidnější, než ty předchozí. Poláci i Řekové ráno odjeli, takže tu kromě nás zůstali pouze Italové. Spolu s nimi nás ráno čekal trochu jiný program, než obvykle. První dvě vyučovací hodiny jsme navštívili studenty čtvrtých ročníků, se kterými jsme se seznámili, popovídali si a vyměnili si kontakty.

Poté byla na programu cesta do místního zimního stadionu. Tady se nám hodily dovednosti získané z předchozích hodin tělocviku. Italové na bruslích stáli poprvé v životě, takže jsme si oproti nim připadali jako krasobruslaři.

Nejlepší krasobruslařky ve střední Evropě

Po vyblbnutí se na ledu byl naplánovaný charitativní oběd ve škole. Ten funguje tak, že zaplatíte více peněz, než jaká je hodnota obědu a výtěžek se pošle potřebným dětem/lidem. S jídlem jsme si posedali na školní dvůr, a protože konečně vysvitlo sluníčko, bylo to moc příjemné. Jen kombinace chutí se všem zdála trochu zvláštní - rýže, omáčka a párek.

Opoledne nás naši hostitelé vzali do nákupního centra a do fastfoodu. Mě a moji španělskou kamarádku Belen čekala večere u přátel v sousední vesnici. Večer jsme zakončili sledováním Harryho Pottera na domácí promítačce a domů jsme se dostali až dlouho po půlnoci. Byl to sice náročný, ale zato zážitky naplněný den.

Pohostinnost Španělů nezná hranic

Cesta ze Španělska

Týden v nádherném Španělsku s úžasnými lidmi okolo sebe utekl jako voda a už tu byla neděle –

den odletu. Po velmi dojemném loučení s rodinami opět doprovázené již zmiňovaným líbáním na obě líce, jsme nastoupily do autobusu a jely na letiště do Madridu. Po celém tom týdnu jsme byly tak unavené, že většinu cesty jsme prospaly.

Let do Prahy proběhl už se slabšími turbulencemi, takže mého pěveckého vystoupení již nebylo zapotřebí. Tentokrát jsme museli letět nízko (když to pilot vysvětloval, tak jsem neporozuměla proč), takže se všichni cestující mohli kochat krásným výhledem na vrcholky hor a po setmění nádherou osvětlených měst.

Do Přerova jsme jeli opět mikrobusem a v Přerově už nás vyzvedli naši rodiče. A tak skončil náš nezapomenutelný týden ve Španělsku.

ROZHOVORY

CIZINCI NA NAŠÍ ŠKOLE

Cizinci na naší škole

Už v minulém čísle našeho časopisu jste měli možnost přečíst si rozhovor s rodilými mluvčími na naší škole. Tentokrát jsme vyzpovídali další z nich. Zjistili jsme, že **Andrew Richard Daughters** a **Grazhina Šimečková** jsou nejen skvělými profesory, ale také velmi příjemnými a vstřícnými lidmi.

ANDREW RICHARD DAUGHTERS

Where are you from exactly?

I am from California.

Why did you come to Přerov?

It was next stop of my trip around Europe.

How long will you stay in Hranice?

I want to stay in Hranice until summer.

What's your plan for the future?

I would like to go to Norway and there I would like to teach, because I love Scandinavian countries.

What do you think about Czech students and Czech people?

It's difficult to say, but I don't understand them, because I don't speak Czech. But I think Czech people are kind but closed.

Do you visit our school canteen? Do you like Czech food?

Yes, I do. And I really like Czech food, because American food is too fatty and oily. And I love sweets.

What do you do in your free time? Have you got any hobbies?

Most of the time I am at home, because I don't go anywhere, because I don't understand Czech language.

Can you speak another language?

I can speak only English.

Do you think Czech language is difficult?

Yes, I think it's very difficult.

Aneta Vaško, Anna Zábranská, 3.A

MGR. GRAZHINA ŠIMEČKOVÁ

Where are you from exactly?

I am from Belarus, from a nice historical city Grodno.

Why did you come to Přerov?

Before I lived in Ireland and then I got married to a Czech man. I have lived here only for 3 months.

What's your plan for the future?

I would like to work in school because I love it. And I would like to travel around the world and see a lot of monuments.

What do you think about Czech students and Czech people?

I think Czech people are very friendly and welcoming. And students are very hardworking.

Do you visit our school canteen? Do you like Czech food?

Yes, I do. I like school sauces and „kolářky“.

What do you do in your free time? Have you got any hobbies?

I like hiking, cycling and I love reading.

Can you speak another language?

Russian, Belarussian, English, Polish and I try to learn Czech.

Do you think Czech language is difficult?

Czech language is similar to Russian language because of this, I think it's easy. But I can't say „ř“.

Aneta Vaško, Anna Zábranská, 3.A

ANKETA

ANKETA: POVINNÝ SBOR ?

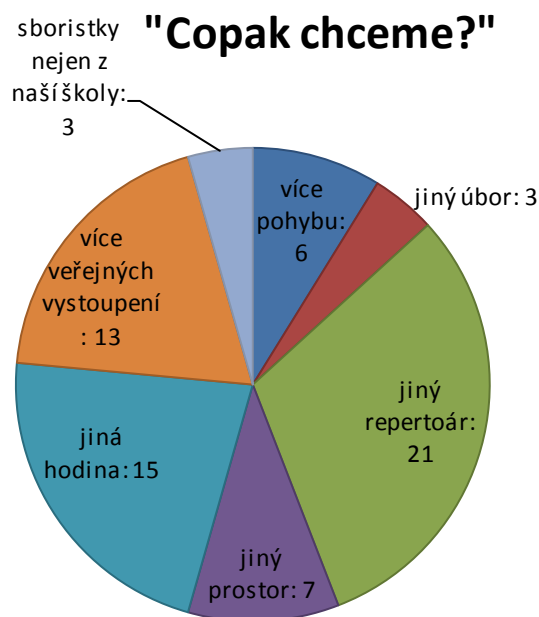
Povinný sbor?

Od nového školního roku 2011/12 mají žáci prvních ročníků oboru Předškolní a mimoškolní pedagogika povinné 2 hodiny sboru týdně. Náš časopis se zaměřil na jejich názor.

Většina našich nových členek nemá se sborovým zpěvem zkušenosti, avšak zpívat je baví a většině to i opravdu jde. Hlavní otázkou bylo, co si myslí o pondělních povinných hodinách sboru a zda navštěvují i ty středeční. Odpověď mne asi překvapila, jelikož až 75% sboristek chodí téměř pravidelně. Povinné hodiny se jim však z poloviny nelíbí. Když jsme se ptali, na jaké úrovni se podle nich náš sbor nachází, zjistili jsme, že jejich odpovědi jsou ovlivněny krátkou působností v našem sboru. Nicméně polovina je velmi spokojená a ta druhá polovina nás zařazuje do průměru. Pokud jde o výběr písní, většina novopečených sboristek je spokojena. Uvedený graf ukazuje, kolik lidí zastupuje jistý požadavek, jako je například jiný oděv našeho sboru, změna repertoáru atd.

Na naše dotazníčky odpovědělo pouhých 49 žáků, ale i tak jsme si mohli udělat obrázek o jejich názorech. I přes to, že mnohým se nelíbí povinnost chodit do těchto hodin, je důležité brát to pozitivně. Mnozí z nich totiž uznali, že teprve po několika týdnech práce ve sboru vidí výsledky svého snažení, mnozí také uznávají, že by se jinak asi nikdy ke sborovému zpěvu neodhodlali.

Hedvika Žádníková, 3. D

TEMATICKÁ AUTORSKÁ TVORBA

STUDENTI ČTOU A PÍŠÍ NOVINY

**Téma: Škola: instituce, nebo inspirace
aneb**

AŽ JÁ BUDU VELKÁ, BUDE ZE MĚ... UČITELKA!

Těžký to úděl učitele

„Vyučuje-li učitel, jen aby si zajistil obživu, nudí se jeho žáci, jsou unaveni a skomírají s ním.“

Konstantin Sergejevič Stanislavskij

Snad každá malá dívka snila někdy o tom, že až bude velká, stane se z ní učitelka. Učitelé nás vedle plyšových medvídků a pupínků na obličejích doprovázejí dětstvím až k bráně dospělosti. Ptám se tedy, jak bych si já jako učitelka stála před tolika očima „hladovějícíma“ po vzdělání.

Zprvu, nechtěla bych brát své žáky jako pouhá jména ve třídním výkaze a rozhodně je nechci posuzovat podle známek. Známky přece nejsou lidské vlastnosti. Vždyť i Einstein nebyl zrovna třídním šprtem a koukejte, kam to dotáhl.

Učitele často škatulkujeme na hodné a přísné. Hodní toho moc nenaučí a nemají snad špetku respektu, zatímco učitelé typu „Igor Hnízdo“ jsou pro nás nočními můrami, děsí nás snad i ve třiceti. Být či nebýt přísná? Těžká toť otázka. Nejlepší snad je zvolit se zlatou střední cestu. Být sice přísná, ale neděsit žáky, jak to dělají strašidla zpoza našich postelí.

V žádném případě se nechci stát učitelkou, v jejích hodinách děti spí slintajíce po lavicích. To už je snad lepší býti všeobecně nenáviděna. Chtěla bych vzbudit v dětech o předmět zájem a nepoužívat výklad, který by uspal člověka i po dvou plechovkách energy drinků.

A nakonec můj recept na lehčeji stravitelný výklad: Přidejte do něj i kapku her, špetku zábavy a nakonec vše osolte trochou nezbytné praxe. Vše zamíchejte a dobrou chuť do vyučování.

Kristýna Janáčková, 2.A

Konzervativní vzdělávání – cesta k nevědomosti

Rohlíky zdražují, světové oceány se rozšiřují a Číňané letí na Měsíc. Svět se prostě mění a my s ním. Avšak v učebních metodách a pomůckách změny nenastávají. Stále se píše křídou, používají se pomůcky ještě z dob komunismu a kazetové přehrávače vybuchují uprostřed výuky. Není něco špatně? Já myslím, že je!

Vědecký pokrok, objevy nových materiálů a všeobecné větší poznání lidských možností posouvají civilizaci kupředu. Podle mého názoru už dnes není potřeba využívat staré dřevěné tabule, na které se po nedůsledném umytí nemůže zbytek hodiny psát. Můžeme přece používat tabule na fix nebo zápisy psané za pomoci počítače. Myslím si, že by i některé studenty začala škola, třeba i kvůli modernizaci učeben a výukových metod více bavit. Proč to tedy nezkusit? Já vím, všechno stojí peníze a chce to čas. Ale malý pokrok by měla udělat každá škola, ať už je mateřská nebo vysoká. Chce to pouze snahu sehnat finance a umět je použít. Třeba ze státních dotací nebo od sponzorů.

Konzervativní způsob vzdělávání za pomoci dřevěného ukazovátka už není v módě. Už jenom styk s vymoženostmi dnešní doby dá každému hodně zkušeností. Počítač už nemusí být ve stáří nepřítelem, jako je tomu u našich babiček, ale všestranným pomocníkem. Tady ale také platí přísloví „Dobrý pomocník, zlý pán“! Možnost ovládnutí světa roboty je sice možná, ale málo pravděpodobná.

Třeba se změn a pochopení ze strany škol dočkáme brzo a dáme možnost nastávajícím generacím používat vyspělé technologie a ubránit se konzervativnímu způsobu vzdělávání.

Jan Fitz, sexta

Učit v dnešní době je umění!

„Nesnáším školu kvůli učitelům. Jsou nudní, přízemní a učí jak za první republiky.“

Tuhle hořkou větu jsem si osobně vyslechla od jednoho žáka 9. třídy základní školy. Smutné na tom je, že podobné proslovy pronáší na adresu učitelů spousta dětí. Sama studuji na pedagogické škole a dennodenně se sama sebe ptám, jak bych přistupovala k žákům, kdybych byla učitelkou?

Dost dobře pamatuji na ta léta, kdy jsem chodila s aktovkou plnou sešitů a učebnic do školy. Je několik učitelů, ze kterých bych si příklad nikdy nevzala, ale najde se také skupina učitelů, na které dodnes ráda vzpomínám a jsou mými vzory.

Jaký si chci z nich vzít příklad a co je můj hlavní cíl? První věc, která je pro mě důležitá, je autorita. Hodně žáků si pod pojmem autorita představí učitele jako přísného, neústupného a skoro až krutého. Takový přístup není moc dobrý. To proto, že výsledkem bude jen strach dětí. U mě je autorita úcta druhých lidí a také vzájemná tolerance. Dále si myslím, že, důležitá je komunikace a upřímnost. Je potřeba hned na místě za patřičné

věci buď pochválit, anebo pokárat, ovšem tak, aby si žák uvědomil, co udělal špatně. Hlavně netrestat psaním poznámek do žákovských knížek, je to absurdní a naprosto k posměchu. Tím bych jen ukázala, jak moc si se žákem nevím rady.

Být něco jako „kamarádem“ pro žáky je těžké, hlavně v případě, když bych neuměla zaujmout.

A to je další z velmi důležitých cílů. Žáky zaujmout a získat si jejich pozornost. Je to těžký úkol a učitel by to měl mít v sobě.

Holt učit v dnešní době je umění!

Kristýna Čunková, 2.AP

ŠKOLA: INSPIRACE, NEBO INSTITUTE?

Sedím zdeptané v křesle a tupě zírám na hromadu neprobádaných učebnic před sebou. V duchu proklínám všechny osoby s titulem *Mgr.* Proč toho po nás chtějí tolik? Na co mi v životě bude znalost kultury v dominiu? A pak, někde mezi druhým šálkem kávy a pátou iracionální rovnicí, mě napadne téměř světoborná myšlenka. Myšlenka u adolescentů tak vzácná a nečekaná, že mi skoro vyrazí dech. Co když to s námi myslí dobře? Co když nám chtějí nechat všechny dveře otevřené, dokud si sami neujasníme, které znalosti se nám v budoucnu budou hodit? Otázkou ovšem zůstává: *Je to správně?* Neměli by učitelé polevit u žáků, u kterých je zjevné, že k jejich předmětu nemají žádný vztah?

Myslím si, že každému by mělo být umožněno jít si za tím, v čem vyniká a co ho baví. Chce-li být někdo třeba lékařem, ať se zaměří na přírodovědné předměty a naopak o fous upustí od humanitních věd. Každý učitel by ho měl podpořit a utužovat jeho znalosti v daných předmětech. Řekla bych, že intuice a schopnost se cítit je pro učitele klíčovou vlastností. Spotěšením musím konstatovat, že většina učitelů na mé škola tuto krásnou vlastnost má.

Co když ale student neví, jaké předměty mu v budoucnu budou ku prospěchu? Nebo co když náš budoucí doktor chce mít i dobré znalosti v oblasti společenských věd? Stojím si za názorem, že právě kvůli těmto aspektům by každý učitel měl chtít vytvořit z každého studenta odborníka na daný předmět, nikdy nepolevovat a vytvořit alespoň částečně „modelovou třídu“. Naopak žáci by si toho měli cenit i za tak krutou cenu jako je více hodin nad knížkami a - Bože chraň - méně hodin na facebooku. Protože popravdě řečeno, kdo z nás na 100% ví, co z něho jednou bude?

Kateřina Jiskrová, 2.A

Co je nejdůležitější pro to, aby byla škola dobrá?

Je spousta věcí, v čem určité školy mohou vynikat. Vybavením, schopnostmi učitelů... Bohužel ne každá škola v republice je na vysoké úrovni. Vždy se najde pedagog, který nezvládá výuku, nesjedná si respekt a nezabaví žáky svým výkladem v hodinách. Samozřejmě nezáleží jen na profesorech, ale i žácích, kteří často v hodinách „spí“, vyrušují a nebo jen neposlouchají.

Proto by každá škola měla své pedagogy vybírat pečlivě a zrovna tak i žáky, kteří se na školu hlásí. Jenže tyhle věci nejsou vůbec snadné a sehnat dobrého učitele v daném oboru je někdy taky velká obtíž. Každá škola vezme učitele s praxí a už se nezajímá o to, jak učí nebo jestli vůbec učí.

Ale dost o žácích a profesorech, ti v tom přeci nejsou sami a nemohou za to, jak školství v naší republice vypadá. Co vedení školy? To přeci není v kancelářích jen od toho, aby vybírali pedagogy do svého učitelského sboru. Teoreticky za to, jak škola učí, mohou právě oni. Kdyby pozorovali učitele v hodinách, jak vyučují, jak zapojují žáky do výuky, hned by věděli, koho mají v učitelském sboru. Třeba by pak nepropouštěli učitele, kteří naučí víc než ti, kteří tam zůstávají. A tomu se bohužel říká nespravedlnost.

Můžeme tedy sehnat dokonalou školu, ať už základní, střední nebo vysokou?! Já osobně si myslím, že ne. Každá škola má svůj temný koutek.

Někteří rodiče se také spoléhají na soukromé školy s tím, že když si za ně zaplatí, měly by jejich děti dostat vzdělání, o kterém by si děti na státní škole mohly nechat jen zdát. Ale je to opravdu tak? Myslíte si, že soukromé školy jsou dobré? Nebo si myslíte, že berou jen peníze, ale naučí vaše dítě ani to, co na státní škole? Tohle rozhodnutí nechám na vás, nechci házet všechny školy do jednoho pytle. Každý si musí najít tu, se kterou bude spokojený, která se mu bude líbit.

Gabriela Střílková, 2.D

Téma: Věda a technika aneb VĚDA? BĚDA!

Jaký je podle vás ideální poměr mezi "pokrokem" a ochranou životního prostředí?

Tento poměr se podle mého názoru dá vždy velmi pěkně „skloubit“ dohromady. Záleží jen a jen na lidech samotných.

Jsou lidé, kteří se neustále zabývají přírodou, životním prostředím a jeho ochranou. Nemyslím si však, že tito lidé mají vždy jasno v tom, za co bojují.

Příkladem je naše překrásná Šumava. Jak dlouho trvaly tahanice o to, zda tam kácet či nekácet? Pokud přece kůrovec miní zničit celou Šumavu a pak se přesune do dalších našich lesů a zničí tolik nenahraditelné nádherné přírody, bude rozumnější postižené stromy pokácet a nahradit ho novým porostem.

A kde máme pokrok? Je samozřejmostí, že kdyby se stromy kácely sekerami jako za starých časů, přírodu by neničily zplodiny, ale celý proces by nejspíš trval tak dlouho, že by za chvíli nebylo co zachraňovat. Dřevorubci musí používat motorové pily – a to je právě „pokrok“. A teď si jistě všichni ochránci přírody začnou klást otázku, jaké oleje a pohonné hmoty v těchto motorových pilách jsou. Jestli neekologické pohonné látky nejsou pro naše lesy větší záhubou, jako když se pokácí stromy napadené kůrovcem?

Není vždy jednoduché zvážit všechna pro a proti. Nejlepší by asi bylo, kdyby obě skupiny lidí, tedy ekologové a dřevaři, dokázali najít způsob, jak využít svých znalostí a spolupracovat.

Marie Kociánová, 2.AP

Ekologie v Česku?

Jak si v tomhle ohledu stojí Česko? No to je dobrá otázka. Podle mého názoru se k životnímu prostředí moc dobře nechová. Stačí, jen když vyjdete ven a trochu se projdete. Můžete vidět zajímavé věci, jako jsou třeba poházené papírky, použité kondomy, žvýkačky nalepené, kde se dá, a čeho je všude nejvíc? No samozřejmě vajglů.

Radnice se snaží mít popelnice na papír, sklo, pet lahve, bioodpad a další, kde se dá, zamysleme se však nad tím, kolik z nás vlastně odpad třídí. Většina lidí to dělá tak, že všechno hází do jednoho velkého černého pytle a ten hodí do stříbrného kontejneru. Pak ale uvidí, jak se vedle jejich koše hromadí pet lahve a tak je s velkou námahou sešlápnou a hodí do „žluťáka“.

Nebo třeba ovzduší? Například „černá Ostrava“. Samé komíny, ze kterých se valí černý dým. No když je nejhůř, nechají lidi jezdit tramvajemi zadarmo, aby nejezdili auty. Za problémy s ovzduším ale nemusíme chodit daleko. Máme je i v Přerově. Jste někde v přírodě, díváte se po krásné krajině a najednou - ejhle přerovské komíny. Čadící komíny... Opravdu krásné panorama.

Přesto se Česko snaží tvářit, že dělá všechno proto, aby příroda byla chráněna. Staví solární elektrárny, větrné elektrárny a další vychytávky. Jenže když sednete do letadla, vzlétnete a podíváte se, jak vypadá Česká republika shora, uvidíte jen samé modré a žluté plochy. Ale bohužel ta modrá barva

nejsou řeky ani jezírka. Jsou to „solárníčky“, které vycucávají energii ze Slunce, aby lidé takzvaně šetřili přírodu. Ale nic se nemá přehánět. V případě Česka neúměrné množství solárních elektráren zabírá místo na polích, kde by se jinak mohly pěstovat různé zemědělské plodiny. A co se tu tedy vlastně pěstuje? Žlutá pole? Přece řepka, z ní se vyrobí biopalivo, to nalejeme do našich čtyřkolových miláčků a jede se dál!

Položme si otázku: „Jak vlastně můžeme šetřit přírodu?“ Všude, kde se dá, nappou developeři šedé, ošklivé cosi a lidé, kteří za tímto účelem prodají své pozemky, vidí jen to, že si namastí kapsy. Místo toho, aby rostly mohutné stromy, rostou velké a ohromné super a hypermarkety. Tak se prosím snažte udělat všechno proto, aby na naší Zemi za pár let nebyla zeleň jen v chráněných oblastech a naše děti nežily jen v šedi městských paneláků.

Adéla Kubíková, 2.D

Mají elektromobily a jiné podobné „vychytávky“ budoucnost, nebo je to slepé rameno vývoje?

Elektromobily? Co to vlastně je? Abych byla alespoň trochu v obraze, musela jsem si pomoci „vychytávkou“, přesněji řečeno internetem. Ano internet je také „vychytávka“ stejně jako například mobil a spousta dalších dnes již běžně používaných věcí. Dokážete si dnes představit život bez mobilů? Spousta lidí za něj vymění hodinky, walkmany a pevné linky. Tohle tedy rozhodně slepé rameno není, vždyť nám každodenně usnadňuje život.

Jak jsou na tom tedy elektromobily? Nejdřív bychom se možná mohli podívat, o co se jedná. Jde o automobil, poháněný na rozdíl od běžných automobilů jezdí dobíjecí baterií. Vlastně na tom nic není, přes noc auto nabijeme a ráno můžeme jet, kam chceme. Problém ale nastává, pokud se nám automobil v průběhu cesty vybije. Co teď? Benzín ani naftu, tohle auto nechce. Hodný kolemjedoucí Vás dotáhne na benzínku, ale ejhle, pro tahle auta zde nejsou vybavení.

Mají tedy elektromobily budoucnost? Ale samozřejmě. Stačí jen, když se čerpací stanice zařídí podle nového trendu. Když se auto vybije, prostě se dopravíme na nejbližší dobíjecí stanici, „bodneme“ auto do nabíječky a za chvíli můžeme jet dál. Ovšem nebude to tak rychle jako s běžným automobilem. Nabití baterky přece jen trvá déle. Chce to tedy pevné nervy, vždyť přeci ne každý má času na rozdávání. Například maturantovi, který by promeškanou maturitu sváděl na vybité auto, by

zkoušející asi těžko uvěřili. Nestihnout maturitu přece není jen tak.

Vychytá-li se dosavadní problém s nabíječkami, věřím, že se elektromobily rychle rozšíří. Určitě to nebude dlouho trvat, než se stane běžným vidět elektromobil, jak se prohání po českých silnicích.

Veronika Hošková, 2.D

VOLNÁ AUTORSKÁ TVORBA

JAK TO BYLO DOPRAVDY?

Lenivá babka

Kéž bych měla alespoň tolik štěstí, jako ta babka, co celé dny vysedává na zápraží a pozoruje, co se kde šustne. Přesto, že tam celý den jen sedí, tak jí vykvetly čtyři krásné rododendrony. A já, která se své zahrádce věnuji celý den, jak nejlépe umím, mám akorát tak shnilá jabka. A ona se mi jen zlomyslně směje za zády! Dědoušek mi vždycky říká: „Já jen nechápu, že vy dvě musíte mezi sebou neustále soutěžit!“ „Dej pokoj, dědku,“ okřiknu ho. Ale kdybych ji poprosila, třeba by mi jeden rododendron věnovala. „Babko, dej mi jedno to překrásně rozkvetlé kvítí, a já ti za to dám velké šťavnaté jabko z mé zahrádky.“ „To je dobrá nabídka, budeme si kvít.“ Konečně budu mít tu nádhernou okrasu i na své zahrádce, stejně jako ta lenivá babka.

Aneta Vaško, 3.A

Láska

Až osud vezme ti, co jsi chtěl
a skončí tvůj životní úděl,
až se všichni otočí zády,
je život pro nás velmi černý.
Pak na dně svých sil si připadáme
a láska je pro nás slovo neznámé.
Možná zase přijde prostínká bytost,
co změní tvou zašlou marnost.
A nová pohádka se začne psát,
dokonce tu osobu budeš milovat.
Štěstí pocítíš nevýslovné,
nezapomeň, vše je pomíjivé!
Mnohokrát naše srdce budou zlomená
a tato báseň dál bude vyprávěná!

Anna Zábranská, 3.A

DALŠÍ TVORBA

100x Zlámeš V Jámě Vaz

Daark

Na světle anděl, v šeru kat.
Vše není, jak se může zdát.
Ukázat pravou tvář má strach,
V duchu se bude podle smát.

Skrývají v sobě závist svou,
Jde slyšet jen zastřený hlas.
K dalšímu dojde změněná,
Mění ji nepřející čas.

Já se jednou uzdravím.
Taky jsem si jistě tím,
že jsem zaplatil už dost
za svou upřímnost.

Těžká zátěž na zádech.
Nikdo nemá modrou krev.
Stokrát zlámeš v jámě vaz
Dřív, než přejdeš most.

Ostrá dýka blízko zad
Tvých očí bude se však bát.
Slyšíš jenom to, co chceš?
Takhle nejde pevně stát.
Ondřej Bala, 3.AP

Černá Zář

Daark

Stopy mi říkaj, kde jsem byl
A obzor čeká, až za ním dojdou.
Víc řek jsem ještě nezkusil,
Než napil jsem se dosud.

Dál běžím sám cestou mi známou
A je to ještě zatraceně kus.
Ostrý vítr řeže tvář
A na obloze malý vůz.

Co já vím, zda se vrátím,
Když nohám zbývá málo sil?
Nechávám ti černou zář
Ať víš, že jsem tu byl...

Nestáčí mi, kde zrovna jsem,
Nemůžu za boha tě dostat.
Vím, kudy jít, ale kam mi schází,
To si nechám zdát...

...o tom si nechám zdát...

Rozpal žár, který máš – ty o něm víš!
Vítr si hraje s tvými vlasy – a už to mu závidím!!
Mysli si to, co chceš,
Tvůj žár je fakt síla, já se neudržím!!!

Ondřej Bala, 3.AP

**Jak Svíčka Záříš
(Daark)**

Tvářím se jako drsnej rváč
A přitom sil mám míň, než dost.
Víš dobře – nejsem žádnéj bůh
A přesto si mě vážíš...

Děkuješ, i když nemáš zač
A málokdy máš na mě zlost.
Dávám to, co jen můžu dát
A ty jak svíčka záříš.

Hádám se, abych radost měl,
Až se zase usmírím.
A pak se s tebou proletěl
Až tam, kde můžem jenom my.

Zapomenout na zbytečnosti
A naše trapný starosti.
Mínusy měnit v přednosti –
To nejde? K čertu s námi.

Ondřej Bala, 3.AP

Jasan Vprostřed louky

Další zimu usnul sám.
Nikoho neměl, už ani nehledal.
Vprostřed louky jako král
Najevo nedával svůj smutek a žal...

Dříve se stmívá se mi zdá.
Bude to tím, že není stejný podíl slunce v každém
z nás.

Kdo nezažil, ten nepozná.
Kdo je jak jasan vprostřed louky, víří mráz.

Všem ostatním záviděl smích.
Nikdo z nich netušil, co skrývá v jeho očích –
ledových.

Dosud se topil zklamáním.
Snad ztratil víru, třeba doufá, co já vím?

Co já vím??

Ondřej Bala, 3.AP

Vytříbenost charakteru pozdního adolecenta

Začínám být těžce dospělá,
kam jen se ta naivka poděla.
Těžko říct, díky bohu či žel
vývoj nezastavíš,
ani kdybys chtěl.
Můžeš jen doufat, že ti to vydrží,
postavíš barák, založíš rodinu,
vyhneš se slečnám, co ti jen podrží,
příčemž to trvá ani ne hodinu.
Taky mý květnatý verše pomalu chcípaj,
logicky hodnotím dědky, když sípaj,
blbcům se vyhýbám, rozervance nechávám být,
odmítám vyřvávat a z legrace pít.
Studium šlechtí mou ležérní duši,
na všechny věci mám pomyslnou kuši.
A cítím se zatraceně báječně...

Tereza Maliková, 4.C

POHLED Z OKNA MÉHO POKOJE

Jako malá jsem si vždy sedávala k oknu a s trochou
napětí sledovala hemžící se lidi, poletující a
prozpěvující ptáčky a beránky, kteří někdy docela
klidně a někdy zčerstva a dováděli na obloze.

Okno, ze kterého sleduji život na ulici, je ve třetím
patře cihlového domu v centru města. Z tohoto
důvodu si někdo může myslet, že tady není nic
k vidění... Sleduji střechy domů, sem tam se tyčí
nějakou věžičku kostela. Žádné stromy ani květiny
tady nerostou.

Něco jiného je, když se z mého okna podívá malé
dítě svými zvědavými očkami. Z obyčejného světa
se stane svět pohádkový a já vám o něm teď něco
řeknu.

Přímo za pohádkovým oknem se tyčí velká anténa.
Není to jen tak obyčejná anténa, ona je kouzelná.
Protože je tak vysoká, má přehled nad celou
pohádkovou říší. Musí se cítit pyšně. Strach má jen
tehdy, když velké a chundelaté ovečky zaběhnou
domů a celou oblohu ovládne černý dým z pekla.
Čerti dovádí po obloze jako smyslu zbavení a právě
těch se naoko klidná a velmi sebevědomá anténa
bojí.

Pohled dítěte se upře na oblohu. S úžasem svůj
zrak upírá na letadla, která spolu hrají na honičku.
Nejkrásnější jsou letadla, když jde sluníčko spát a
měsíček vstává. Letadla krásně zrůžoví... Dítě ale
stále nemá dost a čeká, až slunce ulehne ke
spánku. Oblohu zahalila černá tma. Teprve teď
začíná ta pravá světelná show. Letadla barevně

blikají a to se děťátku převelice líbí. Sleduje dráhy barevných světýlek, dokud se mu neschowají za obzor.

Z rozjímání ho vytrhne zvláštní zvuk. Pohlédne na spící anténu: ve tmě vypadá strašidelně. Kymácí se ve spánku ze strany na stranu a při tom si brouká oblíbenou písničku.

Spokojené dítě nasycené neobvyklými a nevšedními zážitky ulehá ke spánku. A do snů mu vchází zážitky z dnešního pohádkově prožitého dne.

Aneta Lorencová, 2.D

Surrealistický popis s prvky vyprávění

Zase cítím, jak mi ten skřet natahuje nohy. Rychle otevřu oči, a už ho nevidím. Nikdy ho nevidím. Jen vím, že jsem o něco delší. Procházím kuchyní a zároveň do sebe naházím pár zrněk kávy. Zezadu slyším „tik tak tik tak“. V zrcadle vidím oheň. Pramínky vlasů jsou do sebe propletené jako hadí hnízdo. Obleču se do hábitu a ještě musím vyvenčit svého netopýra. Pro jistotu mu dám vodítko. Ospale se loundá. I na něho je brzo. Zezadu slyším „tik tak tik tak“. Vezmu si své koště a letím na nádraží. Tam ho zamknu. Ach ne! Pomalu se ke mně plíží velká hnědočerná obluda. Na čele má napsané své jméno. Zpoždění... Po deseti minutách přijde zrezivělý robot a hlásí: Ke třetímu nástupišti přijede zelený tříhlavý drak číslo 4227.

Pomalou nastupuji na první hlavu draka. Chci si sednout.

Ach ne!! Zlý kouzelník se naklonoval a na každém volném místě sedí jen on!

Drak svým klidným klusem zastavuje v každé vesničce.

Po půl hodině opět přijde zrezivělý robot a hlásí: „Přerov! Konečná stanice! Vystupte si prosím!

Pomalou, ale jistě se blíží do cíle. Ví, že nebude lehké prokousat se přes davy černokněžníků a rytířů, kteří střeží můj cíl. Najednou jeden z nich vytáhne kouzelnickou hůlku a vrhne na mě: „Matika test!“

Druhý černokněžník pomalu natahuje ruce a podivně s nimi mává. Přitom si mumlá pod vousy: „Úkol do psychologie.“

Rány jsou bolestivé, ale nevzdávám to. Z dálky vidím cíl! Pajdává škola. Seberu poslední síly a rozeběhnu se ke dveřím. Tam už slyším vítěznou znělku v rozhlase. Zvládla jsem to..!

A to je můj každodenní příběh. A co tvůj příběh... Už začal?

Nikola Bláhová, 3.AP

VŠICHNI JSME LIDÉ

Na základní škole jsem spolu se svými spolužáky navštívila koncentrační tábor v Osvětimi. Hodně už jsem o tom táboře slyšela, protože mě jako Romku tato problematika velice zajímala. Tehdy jsem ještě nechápala, proč byl Hitler tak krutý, a vlastně jsem si to ani nedokázala představit. Ale vše se změnilo, když jsme dorazili do tábora. Bylo to hodně smutné místo, depresivní, všude kolem vládla negativní energie. Postupně, když jsem procházela různými místnostmi, jsem si uvědomovala, jaké to pro všechny vězně muselo být, jak se museli cítit. Byli bití, jedli a pili jen málo, museli tvrdě pracovat, trpěli různými nemocemi. Na zdi visela fotografie jedné mladé ženy, která při nástupu do tábora vážila při výšce 160 cm 75 kg. Před smrtí vážila pouze 25 kg. A proč to všechno? Proč vzali těmto lidem domovy? Proč jim vzali děti? Všechn jejich majetek? Proč nakonec zemřeli a nedostali ani hrob, jaký by si zasloužil každý člověk? Proč? Protože jednomu člověku (z několika miliard lidí na světě) se nelíbila jiná barva kůže než bílá, jiná víra, politický názor nebo sexuální orientace... Všichni tito lidé trpěli z rozmaru jednoho psychicky nemocného muže. Kdyby Hitler způsobil tolik dobra, jako nadělal zla, asi bychom dnes všichni žili jinak. Ale bohužel není to tak. Na světě je i dnes mnoho fašistů, nacistů a různých dalších hnutí a skupin podporujících názory Adolfa Hitlera. Mezi nimi i ti, kteří sdílejí Hitlerovy názory na Romy.

Problematika Romů je dnes velmi kontroverzní téma. V České republice není člověk, který by na tuto otázku neměl názor. Mám romskou národnost a nestydím se to přiznat. Jsou spíš dny, kdy se stydím za Romy.

V Přerově je romská problematika nadmíru aktuální. Mám mnoho neromských kamarádů, kteří se v noci bojí chodit po městě, protože si myslí, že je zdejší „cigáni“ přepadnou, zbijí, okradou a bůhví co ještě. Já se jim bohužel nedívám. Uznávám, že je to rasistické, ale je to tak. Mí romští kamarádi zase nadávají, že všichni „bílí“ jsou rasisti a používají další podobné výrazy.

Když si Rom hledá práci, jen málokdy ji dostane. Většinou mu nikdo nevěří, že to myslí vážně. Každý z nás jistě slyšel různé vtipy na toto téma. Ale proč je pro Romy tak těžké sehnat práci? V mém městě bydlí spousta Romů, kteří nemají práci, protože se jim pracovat nechce. Místo platu dostávají sociální dávky, které pocházejí z daní pracujících lidí. Přesto nejsou spokojení. Proč? Když nepracuji, měla bych si přece vážit toho, že od státu a od pracujících lidí dostávám měsíčně nějakou dávku, ze které můžu navařit svým dětem a manželovi a nebudu se bouřit proti společnosti...

V žádném případě nechci tvrdit, že všichni Romové jsou stejní, protože to není pravda. Tohle je jedna z věcí, která mi na naší společnosti vadí. Házet všechny dohromady. Žádnému člověku by se nelíbilo, kdyby ho jen kvůli jeho barvě pleti házeli na jednu hromádku s trestanci, zločinci apod. Příkladem je moje rodina. Ano, jsme Romové, ano, máme tuhle kulturu, ale to neznamená, že se nedokážeme přizpůsobit i jiné kultuře, např. české. Rodiče dbají na to, abychom já i můj bratr měli kvalitní vzdělání a šťastný život.

Když se nad vším zamyslím, vidím, že problém je ale na obou stranách. V poslední době se často v televizi ukazuje, jak Romové někoho napadli (např. jednoho muže z Přerovska, který skončil v nemocnici, nebo jindy když na Přerovsku dva Romové zbili mladíka v hospodě tak, že měl tržné rány a taktéž skončil v nemocnici). Tyto záběry mě rozhořčují, protože nám, slušným romským obyvatelům ČR, dělají hanbu. Nakonec všechny tyto potyčky dopadly stejně jako za holocaustu - Romové jak celek jsou utlačováni, ale z vlastní hlouposti. Za dob 2. světové války za to opravdu nemohli. Bohužel dnes už to tak nazvat nemohu...

I v našem městě jsou každoročně plánované pochody neonacistů. Není to příjemné, ani hezké, ale s tím nic nenaděláme. Město je povolit musí, protože svoboda projevu s sebou nese i možnost prezentovat těmto lidem své názory. Pokud neníčí majetky ostatních lidí, pokud neprovolávají nacistická hesla, policie proti nim nemůže nic dělat. Žádný národ na světě není bez problémů. Všichni jsme stejní a všichni děláme nějaké chyby. Tak je to i u Čechů. Vždyť i mezi nimi žijí lidé bez práce, lidé, kteří okrádají druhé, lidé netolerantní i ti, kteří se nevyhýbají fyzickému násilí. Jen se o tom tolik nemluví. Jen ještě nikoho nenapadlo tvrdit, že se těchto činů dopouštějí proto, že jsou Češi.

V každém národě i rase jsou zločinci a lidé, kterým se nechce pracovat. Proč nám to nevadí u ostatních? Proč takhle vnímáme jenom Romy? Může za to Hitler? 2. světová válka? Myslím, že je to tím, že všichni tito „cigáni“ žijí v ghettu a zmiňované výtržnosti provádějí spolu, ve skupinách. Kdyby nechali bydlet všechny české dětské uličníky, zloděje a rváče v uzavřeném ghettu

tak, jak nechali žít Romy, určitě by to dopadlo stejně. Takže podle mě je vinna celá společnost!

Michaela Horváthová, 2.BP

Dítě v nás

Vše, co potřebuji znát, jsem se naučil v mateřské školce

na motivy eseje Roberta Fulghuma

„Co to děláš? Chováš se jako dítě!“ Tyhle věty vám jistě nemusím představovat. Kdo z nás je kdy neslyšel? Ale co naplat, to dítě v nás je a vždycky bude. Záleží jen na tom, jak a zda vůbec ho budeme poslouchat. To dítě je v jádru dobré. Umí hezky pozdravit, nekrade kamarádům hračky, dělí se s ostatními a chodí v čisté košili. Ale občas je taky pěkný nepořádník, hrubián a rádo dělá naschvály. Pak je džez plný špinavého nádobí a lidé se na něj mračí. Dítě netuší proč a buší zběsile pěstičkami.

Spousta dospělých svému nenaslouchá, nebo jej dokonce bojkotuje. Dává ruce v bok a předhazuje světu, že „už přece není žádné dítě a může si dělat, co chce!“ A to s patřičným svezepým výrazem, ale zároveň pořádnou nejistotou a strachem v srdci. Tito lidé pak křičí na ostatní, ničí věci pro radost a vedou války. Dítě pláče a postupně umírá. Já osobně bych pro tyto lidi založila jakousi „rodičovskou poradnu“. Hlavním kurzem by bylo „jak naslouchat svému dítěti“. Podávaly by se sušenky a mléko, sedělo se u krbu a vyprávělo. Já například bych bez svého dítěte byla naprosto vyřízená. Věčně bych padala, protože bych si neuměla zavázat tkaničky. Moje tričko by vypadalo jako mapa Spojených států. Možná bych byla i ve vězení, protože by mi neřeklo, že brát ostatním věci je špatné. A jak by teprve vypadal můj záchod! No hanba pomyslet.

Ale hlavně bych neměla přátele. Protože to naše děti si spolu dokážou hodiny a hodiny povídat. Jen tak si čmárají pro radost. Když se jim chce, zpívají a tančí. Dokážou se nekonečně dlouho smát nějaké hlouposti, která je právě napadla. A snad i potajnu chodí na pískoviště. Bez svého dítěte bych jen seděla doma v nepořádku a proklínala celý svět.

Tereza Maliková, 4.C

REDAKCE ČASOPISU LITERO

REDAKCE

Supervizorka: Mgr. Eva Fojtová

Šéfredaktor: Tadeáš Kratochvíl

Technický redaktor: Tadeáš Kratochvíl

Své příspěvky můžete zasílat na adresu:

litero1@seznam.cz

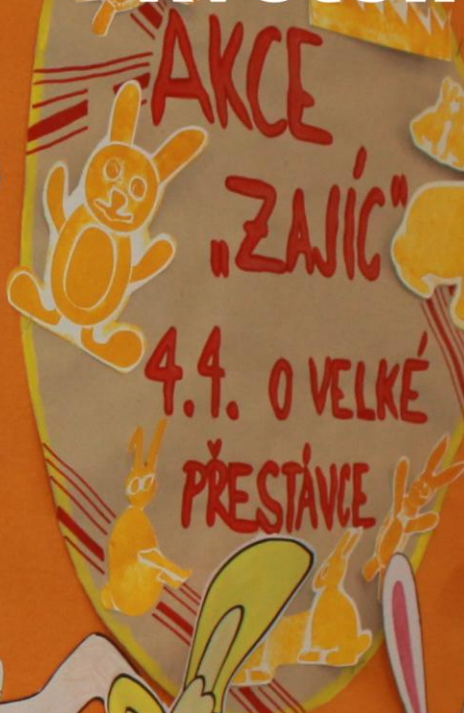
Autoři příspěvků: Hedvika Žádníková, 3.D; Alžběta Studená, oktáva; Jakub Čech, 3.D; Adam Podaný, 3.C; Marek Torčík, 3A; Aneta Vaško, 3.A; Anna Zábranská, 3.A; Veronika Stašková, septima; Kristýna Janáčková, 2.A; Jan Fitz, sexta; Kristýna Čunková, 2.AP; Gabriela Střílková, 2.D; Kateřina Jiskrová, 2.A; Marie Kociánová, 2.AP; Adéla Kubíková, 2.D; Veronika Hošková, 2.D; Ondřej Bala, 3.AP; Aneta Lorencová, 2.D; Tereza Maliková, 4.C; Nikola Bláhová, 3.AP; Michaela Horváthová, 2.BP

LITERO

Nejčtenější časopis GJB a SPgŠ
6. číslo květen 2012

ÚSPĚCHY
NAŠICH
STUDENTŮ

COMENIUS

ANKETY